

Phần 2

Chương 6

Nghiêm Lịch là chủ nhiệm giáo vụ của trường cấp 3 Nam Minh. Tại sao anh ta lại muốn vu oan hãm hại tôi? Thực ra, tôi cũng không chắc chắn. Nhưng, tôi nhận định anh ta là kẻ xấu, những người khác cùng lắm là đặt điều những lời đồn đại, còn anh ta trông thì có vẻ thật thà nhưng lại là người có thể đứng đằng sau đâm lén anh một cái.

Mỗi trường học đều có chủ nhiệm giáo vụ, đều là những người có tuổi, có phong thái rất chững chạc đường hoàng, Nghiêm Lịch đem lại cho người ta ấn tượng cũng như vậy - giống như chính tên của anh ta. Người đàn ông hơn 40 tuổi này mấy năm trước đã ly hôn, vợ đưa con đi, nhưng không vì vậy mà trở nên thật thà chất phác, ngược lại, bộ tóc hơi hói lại thể hiện những dục vọng không ngờ.

Có một lần, buổi đêm ở văn phòng chấm bài tập, tôi mở cửa sổ nhìn ra, vô tình nhìn sang đỉnh tòa lầu tổng hợp, thấy có một bóng người đang trèo lên lan can. Thị lực của tôi cũng khá, lo rằng đó là học sinh, vội vàng lao đến đỉnh tòa nhà đối diện, phát hiện ra người đó chính là chủ nhiệm giáo vụ, đang cầm một chiếc máy ảnh có ống kính dài, nhằm thẳng vào khu ký túc xá nữ sinh. Tôi không biết nên nói gì, dù sao thì cũng là lãnh đạo của mình, nhân lúc anh ta vẫn chưa phát hiện ra đành rời khỏi đó. Bắt đầu từ đó, tôi chú ý đến Nghiêm Lịch.

Cửa sổ thoát hơi của phòng tắm trường rất cao, phía bên ngoài là rừng cây trúc đào rậm rạp, thường thì những người khác không thể nhìn trộm được. Nhưng chủ nhiệm giáo vụ thì lại giữ tất cả chìa khóa, có thể dễ dàng trèo lên sân thượng để nhìn trộm. Có lần màn đêm đã buông xuống, khi tôi nhìn thấy Liễu Mạn và hai em nữ sinh bước vào trong phòng tắm, bèn không thể nhẫn nhịn được nữa, lên sân thượng kéo Nghiêm Lịch xuống, chẳng phân bua gì mà đã đánh cho một trận. Hắn ta không những không phản kháng, ngược lại còn quỳ xuống cầu xin, bảo đảm sẽ không bao giờ làm chuyện như thế này nữa, xin tôi đừng nói ra ngoài, tôi muốn gì thì đều có thể cho tôi. Anh ta cũng hứa là sẽ đổi cửa thoát khí phòng tắm nữ sinh chuyển thành cửa kính mờ, như vậy sẽ không thể nào nhìn trộm được nữa. Ngày hôm sau, anh ta đã đổi cửa sổ phòng tắm, tôi nhân từ đã tha cho anh ta.

Tôi biết mình sắp được điều đến Bộ giáo dục, lòng hạ quyết tâm phải điều tra Nghiêm Lịch, muốn loại trừ kẻ đồi bại xấu xa này ra khỏi đội ngũ giáo viên. E rằng trong lòng anh ta cũng hiểu rất rõ, một khi tôi rời khỏi trường cấp 3 Nam Minh, ngày tận thế của anh ta cũng chuẩn bị giáng xuống.

Ba ngày trước khi Liễu Mạn bị hại, cô đã nói với tôi, có một hôm buổi tối khi cô bước ra từ trong nhà vệ sinh phát hiện ra thầy chủ nhiệm giáo vụ đang đi

đi lại lại ở hành lang khu ký túc xá nữ sinh - theo như chế độ quản lý của ký túc xá, chỉ cần là nam giới, kể cả là thầy giáo, cũng không được phép nửa đêm vào khu ký túc xá nữ, cô lớn tiếng gọi to Nghiêm Lịch, truy hỏi anh ta tại sao lại ở đây. Anh ta sắc mặt căng thẳng, lắp ba lắp bắp, cuối cùng thật không ngờ đã lấy thân phận chủ nhiệm giáo vụ ra uy hiếp cô, không cho phép cô nói cho bất cứ ai, nếu không sẽ cho cô biết tay. Nếu là những học sinh nữ bình thường khác thì sẽ bị dọa cho sợ hãi, nhưng Liễu Mạn lại không phải là người dễ bảo vậy, Nghiêm Lịch cũng hiểu rất rõ điều này, do đó mới mang lại tai họa mất mạng cho cô ấy.

Với vai trò là chủ nhiệm giáo vụ của trường, có đầy đủ điều kiện để gây án ở trong thư viện trường, dùng độc dược để giết người diệt khẩu. Ngày hôm sau, Nghiêm Lịch còn có thể lên vào ký túc xá của tôi, lén đặt chiếc bình vẫn còn lưu lại chất độc trúc đào, một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng, cảnh sát Hoàng Hải không thả tôi khỏi đồn công an mà lại đưa tôi vào nơi tạm giam.

Tôi là một thầy giáo dạy ngữ văn cấp 3, thế mà lại bị nhốt trong phòng giam âm u chật chội, phải nằm cạnh những kẻ tội phạm giết người và cưỡng dâm.

Khi vừa mới vào đã bị đánh mấy trận, tôi ra sức phản kháng, nhưng lại bị những cú đánh cú đấm của chúng đánh cho thê thảm hơn. Cảnh sát Hoàng Hải lúc thẩm vấn tôi, phát hiện ra trên mặt tôi có nhiều vết bầm tím, bèn dẫn dò người canh gác đối phòng giam cho tôi. Những người bạn tù ở đây là những kẻ trộm cắp và lừa đảo, ít ra nếu có đánh nhau thì cũng không chịu thiệt thòi lắm. Ở chôn này mấy ngày dài như mấy năm, vợ chưa cưới của tôi chưa một lần xuất hiện, cả nhạc phụ đại nhân thần thông quảng đại tài giỏi của tôi nữa.

Hoàng Hải nói anh ta đã đi tìm Cốc Thu Sa nói chuyện, mặc dù không nói cho tôi biết nội dung cuộc trò chuyện, và từ ánh mắt trầm mặc của anh ta thì không nhìn nhận ra được việc gì cụ thể, nhưng tôi có một dự cảm đáng sợ, khiến mình bỗng chốc như rơi vào kho băng, cho dù trong phòng giam nóng nực chật chội đầy người. Đây liệu có phải là báo ứng mà ông trời đã trừng phạt tôi về sự việc mà tôi đã gây ra vào mùa hè năm ngoái?

Ngày 16 tháng 6, thứ 6, tôi được cảnh sát Hoàng Hải thả ra. Anh nói dựa vào kết quả điều tra mấy ngày qua, không thể nào đoán định tôi có mối liên hệ trực tiếp tới việc Liễu Mạn bị giết hại, hiện trường vụ án không có dấu vân tay hay tóc của tôi. Kết quả xét nghiệm tử thi của Liễu Mạn cũng không liên quan đến tôi, cảnh sát cũng nghiêng về kết luận tôi đã bị kẻ khác hãm hại. Tôi như muốn bổ nhào vào lòng anh, người đàn ông chính tay đưa tôi vào nhà giam thật không ngờ lại chính là ân nhân cứu mạng của tôi.

Đeo chiếc đồng hồ mà bố Cốc Thu Sa tặng tôi vào tay, chiếc đồng hồ này được cảnh sát bảo quản sau khi tôi bị bắt giữ, còn có cả ví tiền và chìa khóa của tôi. Cuối cùng cũng có thể soi gương được rồi, sờ lên cái đầu gần như đã bị cạo

trọc, khuôn mặt tiêu tụy và đầy vết thương, phía tóc mai lần đầu tiên xuất hiện sợi tóc trắng, như thể không phải là 25 tuổi mà là ông già sắp chui vào cổ quan tài.

Trải qua mười ngày trong nơi tạm giam, chắc chắn đây là mười ngày dài đằng đẵng trong cuộc đời này.

Sau khi được ra ngoài, tôi bèn tiêu hết sạch số tiền trên người, chỉ đủ mua một bộ đồ mới. Tôi đi một mình đến nhà tắm, cảm giác trên người và trên đầu mình có đầy ghét bẩn, dùng hết mấy bánh xà phòng thơm, gần như chà rách da, sau đó mới ngồi xe bus để đi tìm vợ chưa cưới - may mà vé tháng ở trong túi vẫn chưa bị mất.

Khi đến được Nhà xuất bản Giáo dục nơi Cốc Thu Sa làm việc, người canh cửa nói nhà xuất bản đang có cuộc họp quan trọng, Cốc Thu Sa đã dặn dò anh ta, nếu như tôi đến tìm cô, thì hãy về nhà đợi cô.

Về nhà?

Nửa tiếng sau, tôi đến trước ngôi nhà mới vẫn còn nồng nặc mùi sơn, tòa nhà 12 tầng này nằm ở khu trung tâm thành phố. Hai tháng trước, cuối tuần nào tôi cũng đến đây giám sát việc sửa chữa. Lôi chìa khóa ra, cắm vào ổ nhưng không thể nào mở ra được, gõ cửa cũng không có phản ứng gì. Bà lão phòng bên cạnh bước ra nói: “Hôm qua đã có người đến thay lõi khóa.”

Tôi phần nộ đá mạnh vào cửa nhưng lại xót ruột ngồi xuống xoa, nhưng vẫn để lại một vết lõm sâu - đây là nhà mình mà, mình sao vậy chứ? Đầu ngón chân đau nhức, tôi bước thấp bước cao đi xuống khỏi cầu thang máy.

Ngày hè, nhiệt độ hơn 30 độ C, trên xe bus tỏa ra đủ mùi mồ hôi nồng nặc. Tôi thêm thiếp dựa vào lan can, bên ngoài cửa sổ xe từ những tòa nhà cao ốc dày đặc tới những tòa kiến trúc thưa thớt cho đến một vùng đất hoang, còn có cả xưởng gang thép có một ống khói đang tỏa ra những luồng khói trắng. Xe bus dừng lại ở trên đường Nam Minh, giữa hai bức tường bao quanh dài đằng đẵng là cổng lớn của trường học, treo một tấm biển bằng đồng “Trường chuyên cấp 3 Nam Minh”.

Ngày thứ 6, các học sinh nội trú trong trường đều trở về nhà, mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy tôi đi vào trong trường, bất luận là giáo viên hay là học sinh tôi đã dạy, không có ai dám nói chuyện với tôi. Tôi nhìn thấy Mã Lực và người bạn cùng phòng với cậu, ngay cả họ cũng né tránh tôi, các em học sinh đông đúc như nước triều dâng cũng tản ra, để tôi biến thành một ốc đảo khô cạn.

“Thầy Thân, xin hãy đến văn phòng làm việc của hiệu trưởng một chút!”

Phía sau lưng vang lên giọng nói lạnh lùng âm u, quay đầu nhìn thấy gương mặt của chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch - sao hán ta lại vẫn ở đây? Người bị giam giữ ở trong ngục chẳng phải nên là hán sao?

Tôi không nói lời nào chỉ lặng lẽ đi theo hắn, khi bước lên góc rẽ của cầu thang, hắn hạ giọng nói: “Mấy hôm trước, cái người cảnh sát tên là Hoàng Hải đã đến tìm tôi, quả nhiên cậu đã nói những sự việc đó của tôi ra.”

Tôi chẳng buồn nói nửa lời, tôi có thể đoán được lời hắn định nói - cậu có chứng cứ không? Cậu có chụp được ảnh không? Việc này tôi đã hội báo cho Hiệu trưởng rồi, liệu ai có thể tin lời một kẻ nghi phạm giết người chứ?

Chúng tôi im lặng đi đến phòng làm việc hiệu trưởng, sắc mặt thầy hiệu trưởng nhợt nhạt, liên tục lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán. Bảy năm trước, chính ông đã tận tay trao cho tôi giấy khen vì nghĩa quên thân, cũng chính ông đã quyết định cử tôi để được vào thẳng trường Bắc Đại học tập. Ba năm trước, lại cũng chính là ông đứng ở cổng trường nhiệt liệt chào đón tôi trở về, bố trí cho tôi phòng ở. Ngay chính tháng trước, ông cũng còn nói sẽ đến tận nhà để chào hỏi nhạc phụ tương lai của tôi.

“Thầy Thân, rất vui thầy có thể quay trở lại. Hôm nay, tôi đã thông báo với toàn bộ học sinh và giáo viên trong trường một quyết định quan trọng - do hành vi không hay của thầy Thân ở trong trường của chúng ta, đã vi phạm đạo đức cơ bản của nhà giáo nhân dân, để bảo vệ cho danh tiếng của trường ta, sẽ khai trừ đuổi việc Thân Minh, đặc biệt thông báo!”

Tôi đứng lặng im như pho tượng hồi lâu, mới hiểu được ý của ông, bình tĩnh nói hai chữ: “Cám ơn!”

Hiệu trưởng thoáng ngạc nhiên trước phản ứng này của tôi, ông và chủ nhiệm giáo vụ liếc nhìn nhau lắc đầu nói: “Xin lỗi, vẫn còn một thông báo nữa - bởi vì cùng lý do như vậy, cấp trên đã phê chuẩn khai trừ cậu khỏi Đảng.”

“Được rồi, tôi chỉ muốn nói với các anh - tôi trong sạch, tôi không hề giết người, ngay cả cảnh sát cũng tin lời của tôi, tại sao các anh lại vẫn cứ làm như vậy?”

“Thầy Thân...”

Hiệu trưởng ý thức được rằng tôi không còn là thầy giáo nữa, “Cậu Thân à, cậu mới 25 tuổi, con đường phía trước còn dài, đừng có chùn lòng nhụt chí, ai chẳng phải gặp phải khó khăn chứ? Cậu tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, chắc chắn sẽ tìm được công việc phù hợp, nói không chừng ở bên ngoài còn phát triển hơn nữa.”

“Đuổi việc tôi và khai trừ tôi khỏi Đảng... là ý của ai vậy?”

“Cậu đừng hiểu nhầm, đây đều là chỉ thị của lãnh đạo Bộ giáo dục thành phố, ở trong trường cũng không ai có ý kiến phản đối, toàn Chi bộ đều bỏ phiếu thông qua.”

“Lãnh đạo Bộ giáo dục thành phố? Tháng trước Bộ trưởng còn tìm tôi để nói chuyện, nói tôi là đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng.”

Hiệu trưởng quay lưng lại thở dài: “Mỗi thời mỗi khác.”

Ông ta đang có ý đuổi tôi đi, tôi cũng chẳng muốn quỳ xuống cầu xin ông ta như một con chó.

Chủ nhiệm giáo vụ tiễn tôi xuống dưới lầu, ở phía sau tôi khẽ nói: “Ồ, thầy Thân, còn có một việc nữa, căn phòng ký túc xá của thầy, nhà trường sẽ giữ lại giúp thầy đến tối thứ hai, mấy ngày tới thầy hãy thu dọn hành lý, sáng sớm thứ ba nó sẽ được cải tạo thành phòng đánh bóng bàn. Nếu như có việc gì cần tôi giúp đỡ, xin cứ nói.”

Đôi vai tôi run bần bật, run người mất nửa phút, phần nộ quay đầu đấm một nhát, hấn đã mất tăm mất dạng từ lâu rồi.

Con gió buổi tối thổi tới mang theo mùi vị hoa trúc đào, tôi đứng im hồi lâu giống như một người chết.

Cửa nhà ăn đã đóng rồi, nhưng tôi cũng không hề cảm thấy đói.

Trở lại căn phòng ký túc xá, đồ đạc trong phòng đã bị bới tung lộn xộn, dưới đất toàn là những cuốn sách mà tôi cất giữ cẩn thận, bài kiểm tra của các học sinh cũng không thấy nữa, dù sao bây giờ cũng không còn là thầy giáo ngữ văn nữa, đối với tôi điều quan trọng là - tôi căng thẳng lo lắng, bò lồm cồm dưới đất, mặt dán sát xuống nền nhà tìm kiếm khắp nơi...

Lục tìm khắp nơi, cuối cùng ở một góc của đống rác, phát hiện ra chiếc vòng cổ mờ nhạt đó, tôi vội nắm chặt trong lòng bàn tay, rửa nó thật kỹ càng, rồi đặt lên môi hôn mấy lần. Đêm nay, tôi kiên nhẫn thu dọn phòng, để căn phòng trở lại dáng vẻ trước lúc tôi bị bắt giữ. Tôi đã từ bỏ ý nghĩ gọi điện thoại cho vợ chưa cưới, có thể tưởng tượng ra kết quả khi gọi điện tới, cứ để cho Cốc Thu Sa và bố của cô được ngủ một giấc ngon lành đi. Tắt đèn, lên giường, chỉ ba hôm nữa thôi, chiếc giường đơn này không còn thuộc về tôi nữa.

Còn cả chiếc giường lớn ở ngôi nhà mới của tôi, tương lai nó sẽ thuộc về người nào?

Chương 7

Ngày hôm sau.

17 tháng 6 năm 1995.

Sáng sớm, tôi thay một bộ quần áo mới ngồi xe bus đi đến khu trung tâm thành phố, có thể còn gặp họ khi họ chưa rời khỏi nhà. Nói ra cũng buồn cười, lần đầu tiên đến nhà bạn gái, tôi vừa kích động vừa luống cuống, trong tay xách đủ loại quà, khiến Cốc Thu Sa chế nhạo một trận. Nhưng bố cô lại là người đơn giản dễ gần, là hiệu trưởng trường đại học cho nên đã thảo luận với tôi về vấn đề giáo dục. May mà tôi cũng chuẩn bị từ trước, cũng nói được những suy nghĩ khá độc đáo, khiến ông ít nhiều cũng có sự nể phục.

Chín giờ đúng, tôi đến trước cổng nhà Cốc gia, chỉnh đốn lại trang phục đầu tóc, run rẩy ấn chuông cửa.

Ở phía trong cửa hồi lâu không có âm thanh nào, tôi chạy đi hỏi người bảo vệ, mới biết bố con họ tối qua đã ra khỏi nhà, có một chiếc xe hơi của đơn vị đến đón, nghe nói là đi du lịch Vân Nam.

Ngẩng mặt lên nhìn mặt trời, tôi mặc cho đôi mắt bị chói không mở ra nổi, khuôn mặt của người vợ chưa cưới trong đầu tôi cũng bị nướng cháy nhạt nhòa.

Đột nhiên, tôi vô cùng mong muốn được gặp một người, giả sử người trên thế gian này đều vứt bỏ tôi.

Trước 12 giờ trưa, tôi đến được khu chung cư sáu tầng, ấn chuông cửa ở tầng 4, “Ai vậy?”

Một người phụ nữ ngoài 40 tuổi mở cửa phòng, trong tay còn cầm một chiếc muôi xào đồ ăn, nhìn vị khách không mời là tôi với vẻ đầy nghi hoặc.

“Xin hỏi, đây có phải là nhà của kiểm sát viên Thân Viện Triều không?” Thật ra, tôi biết bà, nhưng bà hình như không biết tôi.

Đôi phương chưa kịp trả lời, một nam giới trung niên xuất hiện bên cạnh bà ta nhíu mày nói:

“Tôi biết cậu đến tìm tôi làm gì.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, ông ta đã kéo tôi vào phòng, ông ta dẫn vợ trở vào bếp tiếp tục nấu ăn, rồi để tôi ngồi ở ghế sofa, và đóng cửa phòng khách lại.

“Bà ấy biết tôi là ai chứ?”

“Đúng vậy, nhưng cô ấy đã bảy năm rồi chưa gặp cậu.” Người đàn ông có tên Thân Viện Triều rót cho tôi một cốc trà, “Sắc mặt của cậu không được tốt lắm.”

“Chắc ông đã nghe nói rồi chứ?”

“Thân Minh, việc của chúng ta có ai đã biết chưa?”

Trông nét mặt nghiêm túc của ông ta, tôi chỉ có thể cười đau khổ, điều ông ta quan tâm nhất quả nhiên vẫn là việc này.

“Tôi chưa bao giờ nói, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, tháng trước đột nhiên trong trường lại lưu truyền rồi.”

“Rõ ràng có thể thấy, có người muốn hại cậu.”

“Rõ ràng là muốn giết tôi.”

Ông ta đi lại trong phòng khách mấy bước: “Có ai đã biết bí mật này?”

“Ngoài ba người chúng ta ở trong căn phòng này, ngoài bà ngoại tôi thì không còn ai nữa.”

“Không nên nghi ngờ vợ tôi, cô ấy mãi mãi không bao giờ nói cái bí mật này ra đâu.”

Tôi đến đây không phải hỏi việc này, tôi khó có thể mở miệng nhưng sự việc đã đến nước này chỉ có thể đến tìm ông ta thôi. “Ông có thể giúp tôi được không?”

“Giúp cậu rửa sạch hiềm nghi?”

“Cảnh sát đã thả tôi ra rồi! Họ cũng biết là tôi bị hãm hại, chỉ là những người bên ngoài chưa hiểu rõ điều này.”

“Thực ra tôi rất lo nếu như cậu bị oan thật, công an sẽ đưa vụ án của cậu khởi tố lên viện kiểm sát, tôi - một kiểm sát viên phải làm thế nào đây?”

Thân Viện Triều có khuôn mặt kiêu giống như kiêu người anh hùng có trong phim ảnh của những năm 80 của thế kỷ 20, mỗi lần nghe ông ta nói như vậy, tôi lại nảy sinh cảm giác chán ghét.

“Nếu như tôi chết thì sao?”

Câu nói này khiến ông ta ngừng lại vài giây, rướn lông mày, “Lại sao thế?”

Thế là, tôi nói ra tất cả những việc xảy ra tới qua bao gồm cả việc tôi bị đuổi việc và khai trừ ra khỏi Đảng cho đến tình hình gia đình vợ chưa cưới trốn tránh tôi, nói toàn bộ sự việc cho ông ta. Đến tận khi tôi không thể miêu tả được việc của ngày mai, cúi đầu uống cạn cốc trà, còn nhai nát cả lá chè và nuốt xuống.

Ông ta bình tĩnh nghe tôi nói xong, rồi giành cốc trà trên tay tôi, khẽ nói: “Gần đây cậu đã làm việc gì?”

“Chẳng có việc gì đặc biệt cả, chuẩn bị kết hôn, sửa nhà, hướng dẫn học sinh ôn tập cho kỳ thi đại học...”

“Cậu có làm việc gì có lỗi với vợ chưa cưới của mình không?” Ông ta vỗ vào vai tôi, “Cậu đã 25 tuổi rồi, chắc là biết ý tứ trong câu hỏi của tôi.”

“Tôi...”

Nhìn vào mắt người đàn ông trung niên này, tôi lại không biết nên trả lời câu hỏi này ra sao?

“Cậu có việc giấu tôi.”

“Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thể nói - nhưng hiện giờ tôi đang đối mặt không phải sự việc này.”

“Tất cả mọi việc tổng kết lại thì đều là một việc, hãy tin tưởng vào kinh nghiệm một người kiểm sát là tôi đây, tôi đã quen biết qua lại với vô số tội phạm, tôi biết động cơ gây án của từng người, và cả trong nội tâm họ suy nghĩ những gì?”

“Tôi xin, tôi không phải là kẻ sát nhân, bây giờ tôi là người bị hại.”

“Cậu vẫn còn quá trẻ! Nhưng nếu cậu nói cho tôi biết, có lẽ có thể cứu được mạng của cậu, đây cũng là cơ hội duy nhất để tôi có thể giúp đỡ cậu.”

Tôi nói cổ áo và nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào chậu hoa lan quân tử của ông, còn tôi thì lắc đầu nói: “Không, tôi không thể nói.”

“Thế thì đáng tiếc quá!”

Ông ta đi đến phía sau tôi, nói bên tai tôi, “Cậu rất giống hồi tôi còn trẻ! Đã đời rồi chứ? Hãy ở lại nhà tôi ăn cơm nhé.”

Chưa đợi tôi trả lời, ông đã bước vào nhà bếp để dặn dò vợ.

Giữa trưa, tôi cũng chẳng có nơi nào để đi, đành ngồi đợi chủ nhân bê đồ ăn lên. Đây cũng là lần đầu tiên tôi ăn cơm ở đây.

Mấy tuần trước trong trường cấp 3 Nam Minh bắt đầu lưu truyền hai lời đồn liên quan đến tôi...

Lời đồn đầu tiên là, cô nữ sinh xinh đẹp nhất của lớp 12B Liễu Mạn và thầy Thân Minh chủ nhiệm lớp đã nảy sinh quan hệ yêu đương, phiên bản “Quỳnh Dao” nói chúng tôi là phiên bản hiện thực của “Song ngoại”, lời đồn độc miệng nhất còn nói là Liễu Mạn xin nghỉ ốm mấy ngày để đi phá cái thai của tôi.

Lời đồn thứ hai, nói tôi có xuất thân đê tiện, không giống như ở trong sổ hộ khẩu ghi chép. Là người bố năm tôi 7 tuổi đã bị bắn chết vốn không hề có mối quan hệ huyết thống với tôi. Người mẹ sinh ra tôi là một người đàn bà xấu xa, tôi là đứa con ngoài giá thú mang theo nỗi sỉ nhục và tội lỗi đến cái thế giới này.

Được rồi, sự việc nói tôi là con ngoài giá thú vốn không phải là lời đồn.

Người đàn ông đem lại cho tôi sinh mệnh chính là người đang ngồi trước mặt tôi đây, kiểm sát Thân Viện Triều, chuẩn bị dùng bữa trưa với tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ thừa nhận ông là bố tôi, ông ta cũng không thừa nhận tôi là con trai ông ta.

Nhưng, vợ ông ta đã sớm biết việc này từ lâu, bà ta lẽ ra đã nhớ ra tôi là ai nhưng không tỏ ra thái độ thù địch gì đối với tôi, ngược lại lại luôn tay gấp đồ ăn vào bát cho tôi. Nói thực, đây là bữa ăn thịnh soạn ngon miệng nhất của tôi từ khi bị giam vào trong ngục.

Sau bữa trưa, Thân Viện Triều tiễn tôi xuống dưới lầu. Không biết có thể nói với ông điều gì, tôi im lặng quay người rời khỏi đó, nhưng ông lại kéo tôi từ phía sau và khẽ ôm lấy tôi.

Tôi nhớ lần trước ông ôm tôi, là hơn mười năm trước.

“Bảo trọng!”

Ánh mặt trời lúc hơn một giờ chiều vô cùng chói chang, dưới bóng râm của cây trúc đào ở trong vườn hoa của tiểu khu, đôi môi ông run rẩy, “Con trai!”.

Cuối cùng ông cũng gọi tôi là con trai rồi, nhưng tôi lại không gọi ông là bố, ngưng ngưng gặt đầu rồi lại im lặng rời khỏi đó.

Đây là lần cuối cùng ông gặp tôi. Hai giờ đồng hồ sau, khi tôi quay về trường chuyên cấp 3 Nam Minh, ông già canh cửa gọi tôi lại: “Thầy Thân, bệnh viện gọi đến, bảo cậu đến đó một chuyến!”

Chương 8

Bà ngoại sức khỏe rất xấu.

Đã qua giờ Tí, bệnh viện Trung tâm Zhabei. Phòng cấp cứu tràn ngập mùi cồn và thuốc. Ánh đèn chiếu vào bức tường màu trắng, thấp thoáng hiện ra mấy vết bẩn giống như một đám khói hình người. Một người già bị con cái bỏ rơi đang nằm trên giường, chỉ có kim truyền dịch đang cắm vào tĩnh mạch làm bầu bạn, toàn thân cứng đờ, các cô y tá gọi bác sĩ trực ban đến, làm công tác cấp cứu một cách tượng trưng, rồi đưa vào nhà xác. Có một người nữ mới được đẩy vào, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, chắc là sinh viên, mái tóc đen dài xõa xuống giường, dung đưa toát ra mùi hương của dầu gội. Một đôi vợ chồng trung niên gào khóc, nói cô ấy đã uống phải một lọ thuốc ngủ. Bác sĩ trực ban lập tức rửa dạ dày cho cô. Mẹ cô gái khẽ nói: “Nó đang có thai.” Tiếp đến lại lên tiếng nguyên rủa người đàn ông nào đó. Cô gái không thể nôn thuốc ngủ ở trong dạ dày ra, bác sĩ đành bó tay bất lực. Khi người nhà đang chuẩn bị quỳ xuống cầu xin bác sĩ, lại có một đoàn người lao vào, ôm một người thanh niên máu chảy đầm đìa, ở ngực đang cầm một con dao, làn da trắng ngần, đeo kính, không giống như một tên lưu manh. Có một người phụ nữ lao đến bên anh ta: “Nó vẫn còn trẻ quá...”. Bác sĩ vừa làm công tác cấp cứu lắc đầu đáp: “Hãy chuẩn bị hậu sự đi.”

“Nó vẫn còn trẻ quá...”

Trời còn chưa sáng, tôi - cậu thanh niên 25 tuổi đang ngồi trông bà ngoại, vuốt ve mái tóc trắng của bà cho đến tận khi điện tim đồ biến thành một đường kẻ thẳng... Bác sĩ lặng lẽ rời khỏi đó, ký vào giấy xác nhận tử vong.

Hôm nay là ngày 18 tháng 6 năm 1995, chủ nhật, 4 giờ 44 phút sáng, bà ngoại hưởng thọ 66 tuổi.

Tôi rất bình tĩnh, không nhỏ một giọt nước mắt nào, bình tĩnh lo chuyện hậu sự. Trời lờ mờ sáng, tôi ngồi trên xe tang, không hề sợ hãi, đi cùng bà đến nhà tang lễ. Tôi không có người họ hàng thân thiết nào, bà ngoại cũng không có đơn vị công tác, mọi người không quan tâm đến một người giúp việc già cả, chỉ có gia đình trước đây bà đã làm việc, đưa đến phong bì 200 tệ. Còn vợ chưa cưới của tôi và gia đình nhà cô, thì chưa bao giờ gặp bà ngoại tôi. Không cần tốn sức các nghi thức truy điệu gì cả, trên thế giới này chỉ cần một mình tôi đến để cáo biệt bà là đủ rồi. Tôi nghĩ, tôi cũng là người mà bà ngoại yêu thương nhất, chắc chắn bà sẽ đồng ý với tôi.

Suốt cả một ngày ký tên rất nhiều, cho đến tận khi tiễn đưa bà ngoại đi hỏa táng, nhìn cơ thể nhỏ bé của bà được đưa vào trong lò hỏa táng, nhanh chóng biến thành tro - khiến tôi nhớ đến câu thành ngữ mọi hy vọng đều tan thành mây khói.

Nhặt đám xương cốt nóng bỏng tay, cho chúng vào trong hộp tro, ôm trước ngực và hôn một cái. Tôi không có tiền để mua mộ, chỉ có thể làm giống như nhiều người khác, gửi tro lại ở nhà tang lễ.

Tay dính đầy tro hài cốt của bà ngoại, nhưng lại không nở rửa đi, tôi đeo dải khăn đen lên cánh tay mình, còn cả miếng vải nhỏ màu đỏ để thể hiện hàng cháu, rồi đi xe bus về trường cấp 3 Nam Minh.

Đêm khuya, tôi mệt mỏi rã rời trở về trường, vừa mới bước tới cửa phòng ký túc xá, phát hiện ra có người ở trong phòng tôi. Tôi tiện tay tìm được một chiếc gậy gỗ, đúng lúc đang định giáng mạnh vào gáy người đó, đối phương đã quay người kêu lên: “Này, là tôi!”.

Nếu hấn ta kêu lên chậm một chút! Như vậy vẫn có thể coi đó là phòng vệ một cách chính đáng!

Quả nhiên là tên chủ nhiệm giáo vụ khôn khéo, Nghiêm Lịch hoảng loạn lùi lại phía sau mấy bước, giơ lên chùm chìa khóa: “Đừng hiểu nhầm, hôm nay tôi trực ban, chỉ là đến kiểm tra phòng.”

Đợi đến khi tôi thả gậy gỗ xuống, anh ta mới chú ý tới miếng vải đen trên cánh tay tôi: “Thầy Thân, thì ra thầy lo việc tang lễ, thật ngại quá.”

Tôi đứng ở cửa nhìn chằm chằm vào hấn, nếu như ánh mắt có thể giết được người.

Nghiêm Lịch lại cứ ì ra không chịu đi, nhìn phòng tôi khắp lượt rồi nói: “Ôi, thầy Thân à, thầy vẫn còn chưa thu dọn? Sáng sớm ngày kia những người công nhân sẽ đến đây lắp bàn bóng bàn, tối mai thầy có thể chuyển đi đúng thời gian quy định được không?”

Nói xong hấn tự nhiên đi đến bàn làm việc, sờ vào chuỗi hạt tôi đang treo ở trên bàn.

“Đừng đụng vào!”

Tôi bực bội hét lên, lao đến giữ cánh tay hấn lại, không ngờ hấn ra sức giãy giụa, chủ nhiệm giáo vụ mặc dù hơn 40 tuổi, nhưng dáng người lại cao hơn tôi, khi hai người cùng ngã xuống đất, vang lên âm thanh chuỗi vòng cổ bị đứt văng ra.

Tôi gần như điên cuồng bò dưới đất tìm kiếm khắp nơi những hạt ngọc rơi. Tôi dùng suốt cả nửa tiếng đồng hồ, cho đến tận khi hoa mắt chóng mặt, đôi chân tê dại mới nhặt được hết toàn bộ số hạt.

Nghiêm Lịch đã chuồn khỏi đó từ lâu rồi, chỉ còn lại một mình tôi cô độc, cố ngồi bệt xuống nền nhà, nắm thật chặt mấy chục hạt ngọc vào trong lòng bàn

tay. Khó khăn lắm mới tìm được sợi dây để khâu các hạt ngọc lại, nhưng những lỗ ở trên hạt ngọc đó đều là làm thủ công cho nên không đồng đều, khi đã đứt ra rồi thì khó có thể khâu lại.

Ngoan cố khâu đến tận sáng sớm vẫn không thể nào khâu hết số hạt đó, tôi đập mạnh xuống nền, cũng không cần biết liệu có làm cho các em học sinh tầng dưới tỉnh giấc hay không. Bàn tay thâm tím, cảm thấy đau nhức ở trong xương, đành phải tìm một túi vải và cho tất cả các hạt vào trong đó. Tôi nằm vật trên giường giống như một xác chết, trong tay vẫn nắm chặt chuỗi hạt. Tối mai, tôi đang chờ đợi tối mai.

Chương 9

Con người, tại sao phải giết người?

Loại thứ nhất, là để bảo vệ tính mạng của mình, loại thứ hai là để cướp bóc tài sản của người khác; loại thứ ba, là để chiếm hữu người khác giới và tiêu diệt đối thủ cạnh tranh; loại thứ tư, là gì? Chắc vì vô số các lý do mà báo thù. Loại thứ năm là để chấp hành mệnh lệnh của cấp trên; loại thứ sáu giết người vì được thuê; loại thứ bảy, giết người chẳng có lý do gì cả.

Lý do của tôi là gì?

Đây là đề tài đã từng thảo luận của Câu lạc bộ thơ Chết, tôi muốn khắc những điều này lên mộ của mình.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995. Thứ hai, tôi vẫn sống.

Ánh nắng chiếu vào đầu giường, tôi mơ màng mở mắt, chắc đã đến tiết thứ 3 rồi nhỉ? Đây là lần đầu tiên tôi ngủ lười ở trường, đã trở thành một thầy giáo bị đuổi việc, tôi đã bị tước đoạt quyền lên lớp.

Tôi giẫm chân lên ghế, sờ lên trần nhà, rút từ trong kẽ nứt ra một con dao găm - thật may mắn là không bị cảnh sát mò ra được. Trên lưỡi dao khắc chữ "xưởng 305", mũi dao nhọn. Con dao này do Lộ Trung Nhạc tặng tôi hai năm trước, cậu ấy là người bạn tốt nhất của tôi, là bạn học cùng lớp cấp 3, cũng là người bạn cùng phòng ở trong phòng ký túc xá này. Bố cậu làm việc trong chính phủ, thường có thể lấy được những thứ đồ ly kỳ cổ quái, ví dụ như rượu thuốc đặc biệt, bột quân đội, đồng hồ buôn lậu...

Lưỡi dao sắc bén phát ra ánh sáng lạnh, giống như một chiếc gương dị hình, đang soi khuôn mặt xấu xí của tôi, xấu xí đến độ không muốn nhìn nữa.

Tôi buộc con dao này vào trong ống quần.

Nhà ăn đã không còn đồ điểm tâm, tôi đi một vòng khắp nơi chôn trong trường, khi đi qua cửa phòng học của lớp 12B, thầy giáo dạy môn toán vô tình nhìn thấy tôi ở phía ngoài cửa sổ, khẽ gật đầu chào. Có em học sinh phát hiện ra

động tác khẽ khàng này cũng quay đầu lại về phía tôi. Không còn ai yên lặng ôn bài nữa, mọi người đều lần lượt ghé sát tai nhau thì thầm bàn tán, như thể nhìn thấy một cái xác di động.

Trường cấp 3 Nam Minh có hai thầy giáo tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, một người là tôi đến từ trường Bắc Đại, một người là Trương Minh Tùng đến từ trường Đại học Thanh Hoa. Anh ta hơn tôi 7 tuổi, khi tôi vẫn còn học cấp 3 trường này, anh đã là thầy giáo dạy toán của tôi. Nói về trình độ dạy học đương nhiên không có gì để bàn cãi, chưa đến 30 tuổi đã được bầu chọn là nhà giáo ưu tú. Những học sinh anh ấy dạy dỗ đều có thành tích vô cùng xuất sắc, môn toán lại là môn có thể lấy điểm được nhất trong kỳ thi đại học, hàng năm không biết có bao nhiêu vị phụ huynh xếp hàng để đặt lịch hẹn anh dạy thêm.

Tôi đứng thẳng người ở phía ngoài trường học, lạnh lùng nhìn các em học sinh. Hai tuần trước tôi vẫn là giáo viên chủ nhiệm của các em, cũng là thầy giáo hướng dẫn Câu lạc bộ thơ văn của trường Nam Minh. Ở trên cửa sổ kính phản chiếu ra một khuôn mặt tiều tụy, hung dữ, giống như cái người mà tôi đã gặp ở trong cơn ác mộng. Tôi nhìn chăm chú vào khuôn mặt Mã Lực - học sinh mà tôi yêu quý nhất. Cậu đang né tránh ánh nhìn của tôi, thần sắc khó mà che nổi nét bi thương. Mặc dù, tháng sau sau khi kỳ thi đại học kết thúc, thì mỗi người sẽ đi một nơi, nhưng dùng cách này để cáo biệt sớm thực sự khó tránh khỏi khoang mắt nóng rục.

Đứng ở trước cửa phòng học, trước mặt tất cả các học sinh của tôi, tôi khóc một trận thật lâu, cho đến khi Trương Minh Tùng tỏ ra khó chịu bước ra nói: “Xin lỗi, thầy Thân, anh làm ảnh hưởng đến các học sinh của tôi lên lớp rồi.”

“Xin lỗi, tạm biệt!”

Khi đi xuống lầu, cơ thể tôi nặng trĩu, chiếc vòng cổ đang đứt trong túi quần, ở ống quần thì đang buộc chặt con dao găm có cán.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, ngày thứ hai cuối cùng trong cuộc đời này, cũng là một đêm cuối cùng.

Tháo chiếc đồng hồ đeo tay bố Cốc Thu Sa tặng cho, tôi ăn bữa tối cuối cùng ở trong nhà ăn. Mấy người đầu bếp cũng nhìn tôi giống như nhìn một kẻ sát nhân, không có một giáo viên hay học sinh nào dám ngồi bên cạnh tôi, ít nhất là cách xa mười mét. Nhưng tôi lại thấy hài lòng ngồi ăn từng miếng thịt lớn, những phiêu thức ăn thường ngày không dám dùng, hôm nay sử dụng hết, no quá, ợ liền mấy tiếng.

Chín rưỡi, trên bầu trời đêm thấp thoáng có tiếng sấm vang rền.

Nghiêm Lịch vẫn ở trong trường, đang nói chuyện dưới tầng 1 của ký túc xá, trông vẻ mặt có vẻ rất tốt, liên tục phát ra những tiếng cười đáng ghét, nói xong còn tự hút thuốc lá một mình. Hắn không lên xem phòng ký túc xá của tôi, chắc là sợ bị đánh, phui phui quần áo rồi bước ra khỏi trường. Tôi ẩn mình vào bóng

tôi dưới gốc cây, đi theo hắn tới đường Nam Minh. Hắn đang đi về hướng trạm xe bus, nhưng tôi không thể để hắn đi đến đó, một khi đến nơi đông người, thì không có cơ hội ra tay nữa.

Trên đường Nam Minh không có đèn đường, xung quanh không nhìn thấy một bóng người, phía trước thấp thoáng có thể nhìn thấy ánh đèn le lói, đó chính là xưởng gang thép đang ở tình trạng sắp phá sản. Tôi rút con dao nhọn ở trong ống quần ra, nín thở lao theo. Ngay trong khoảnh khắc Nghiêm Lịch nghe thấy tiếng bước chân, định quay đầu lại, thì tôi đã cắm phập con dao vào lưng hắn.

Thật khôn kiếp, tôi qua đã diễn tập vô số lần, một dao chí mạng vào phía sau lưng đối phương ở vị trí quả tim, nhưng trong màn đêm tối tăm hỗn loạn, vốn không nhìn rõ đã đâm vào đâu. Chỉ nhìn thấy mũi dao nhọn gặp phải lực cản lớn, buộc phải ấn mạnh mới ấn sâu vào được. Tiếp đến tiếng kêu thét nặng nề của Nghiêm Lịch, không ngờ sức của hắn ta lại mạnh vậy, giống như con chó bị treo cổ, điên cuồng quay người, túm chặt lấy tôi, máu tươi bắn phọt vào mặt tôi.

Trước đây cứ cảm thấy trong phim giết người còn dễ hơn giết gà, đến lượt chính mình ra tay, mới phát hiện ra giết người khó như thế.

Sau khi kinh hồn bạt vía sáu giây, Nghiêm Lịch ngã vật xuống đất, trợn tròn mắt nhìn tôi, tôi thở dốc cúi người xuống, không biết mặt mình lúc này thế nào? Chắc cũng đáng sợ như mặt hắn. Đột nhiên mấy giọt nước mưa rơi xuống đầu. Giọt nước mưa khiến cho nhiệt độ trong mao mạch giảm xuống, hooc môn tuyến thượng thận cũng ngừng tiết ra.

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy hơi hồi hận, con người tại sao phải giết người?

Lúc này tôi mới cảm thấy nỗi sợ hãi vô cơ, càng lúc cảm thấy sợ hãi hơn cả lúc bị áp giải lên pháp trường.

Đường Nam Minh không có đèn đường, dường như tối đen như mực, nhưng Nghiêm Lịch biết tôi là ai. Hắn ho sặc sụa, khóe môi liên tục chảy máu hắn nói: “Thân... Thân Minh, tôi... tôi xin thề... tôi chưa từng... chưa từng hại... hại cậu...”

Nước mưa rơi vào miệng Nghiêm Lịch, anh ta không thể nói ra được chữ nào nữa, cũng không thở ra được hơi nào nữa.

Anh ta chưa từng hại tôi?

Máu và nước làm nhòe khuôn mặt anh ta, tôi sờ vào cổ anh ta, không còn nghi ngờ gì nữa, giờ đây anh ta chỉ còn là một xác chết.

Tháng trước tôi vừa mới xem một cuốn băng video, là bộ phim điện ảnh “Kẻ sát thủ này không quá lạnh lùng” của đạo diễn người Pháp, có người đàn ông tên Léon nói: “Sau khi anh giết người, tất cả mọi thứ đều thay đổi”.

Số phận của tôi, sẽ không bao giờ có thể thay đổi được nữa.

Chương 10

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, một buổi tối trước kỳ thi đại học, một đêm mưa lớn và sấm sét, trên đường Nam Minh ở đường ngoại ô.

Mấy phút trước, tôi vừa mới giết một người, ông ta chính là chủ nhiệm giáo vụ của trường chúng tôi.

Trước khi đến chỗ cảnh sát Hoàng Hải tự thú, tôi bắt buộc phải đến một nơi trước. Tôi vút xác lại ở bên đường Nam Minh, bước loạng quạng về phía trước. Tôi đã quen thuộc với địa hình này như lòng bàn tay, những tòa nhà đang ngủ say như thể những ngôi mộ đã bị tuyệt tự không có ai hỏi han. Đi vòng sau gian nhà xưởng lớn nhất, phía sau có một cánh cửa nhỏ lộ ra ngoài.

Bọn học sinh gọi nơi này là “khu Ma nữ”.

Tôi rút từ trong túi ra chiếc vòng cổ đó, nắm chặt, cũng không để ý xem là có dính máu hay không. Châm một que diêm không bị ướt, chiếu sáng bầu không khí tối rữa, chỉ nhìn thấy đồng máy móc cũ kỹ han gỉ. Tôi lo lắng nhìn ra phía bên ngoài cửa, bầu trời bị tia sét xé rách ra làm đôi, làm nhức mắt, rồi lập tức lại biến thành một màu đen vô tận, chỉ còn lại tiếng mưa lồm bồm trầm buồn.

Sao cô ấy vẫn chưa tới? Bên bức tường đầy vết hoen ố trong nhà xưởng, có một dãy cầu thang đi xuống phía dưới.

Tiếng khóc.

Tiếng khóc của đứa bé mới sinh thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, như thể sợi tơ nhện, trong bầu không khí ẩm mốc giữa cơn mưa rào, đi vòng qua vô số những chỗ ngoặt, trèo qua biết bao nhiêu dốc núi và đi xuyên qua đám cây rậm rạp, chui vào trong màng nhĩ con người.

Trên tay tôi dính đầy máu tươi, mỗi bước chân đều vô cùng khó khăn, run rẩy bám lấy bức tường, đối diện với những bậc cầu thang đó, giống như một cửa động đang hé mở, tiến thẳng vào trong lòng đất.

Tiếng sấm vang rền.

Chân trái giảm mạnh xuống bậc thềm.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, 9 giờ 59 phút tối, tiếng khóc nào đó hóa thành một sợi dây thòng lọng treo cổ mềm mại nhưng rắn chắc, thòng vào cổ tôi kéo tôi xuống dưới đường ngầm sâu hút.

Thật không ngờ cửa kho hàng lại đang mở.

Khu Ma nữ...

Âm thanh kỳ quái chính là phát ra từ dưới tầng ngầm, tôi châm một que diêm, chiếu sáng được cửa kho hàng ở phía cuối đường hầm. Trong giấc mơ của tôi, cửa kho hàng này vẫn xuất hiện bằng hình ảnh như một phiến đá che mộ.

Bên ngoài cửa kho hàng có một tay nắm hình tròn, chỉ cần vịn mạnh xuống dưới, là có thể đóng chặt cả cánh cửa này.

Vậy tại sao nó lại đang mở?

Đốm lửa chập chờn nhảy múa, bóng tôi chiếu lên bức tường hoen ố, như một bức tranh vẽ trên vách đá cách đây một vạn năm, hiện luôn cả hình dáng miếng vải đen ở trên cánh tay tôi.

Mỗi lần bước vào cửa kho hàng của khu Ma nữ, bầu không khí đều trở nên ẩm ướt giống như một chiếc chăn bông phơi trong những ngày trời nồm ẩm mốc, ngay cả làn da cũng rỉ nước ra.

Một thứ mùi vị ghê rợn ập tới, que diêm chỉ có thể soi sáng được phạm vi xung quanh nó mấy mét, rồi lại một lần nữa bị cơn gió âm u thổi tắt.

Nhớ được rằng hành động cuối cùng trong cuộc đời này chính là quay người lại.

Trong trái tim tôi tràn ngập nỗi hối hận, giống như là những người nhảy lầu trong một thời khắc bị kích động, trong lúc rơi xuống một cách bất lực thì bỗng trào dâng cảm giác tiếc nuối.

Đau quá, phía sau lưng truyền tới một sự đau đớn xuyên thấu vào tim, có một thứ kim loại nào đó đang cắm phập vào cơ thể tôi.

Trời đất như quay cuồng.

Giữa đêm đen, tôi trợn trừng mắt, cảm giác như mình đang ngã vật xuống dưới nền đất lạnh giá, lồng ngực và mặt dính sát xuống vũng nước bẩn thỉu. Máu ở phía sau lưng phụt ra, ngón tay chỉ cử động được mấy cái, rồi cả toàn thân không thể nào nhúc nhích được nữa, ở nơi khóe môi cảm nhận thấy một thứ mùi vị mẫn mẫn tanh tanh - đó chính là máu của tôi, chúng đang chảy ồ ạt.

Bên tai vang lên những tiếng bước chân hoảng loạn, tôi cố mở mắt ra nhìn, nhưng lại chẳng nhìn thấy chút ánh sáng nào cả.

Thời gian như ngừng lại, hình như trôi qua mấy giây, nhưng cũng lại giống như trôi qua mấy chục năm. Thế giới trở nên tĩnh mịch, không còn khứu giác, đôi môi cũng không còn thuộc về tôi nữa, ngay cả cơ thể cũng bắt đầu bay lên, cảm giác đau buốt tâm can thật không ngờ cũng biến mất, tôi không biết mình đang ở chốn nào. Kẻ sát nhân, đèn mạng.

Chỉ là sự trừng phạt như vậy có lẽ cũng sớm quá thì phải.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, 22 giờ 1 phút 1 giây.

Tôi đã chết.

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, tôi đã tin không có kiếp sau nữa.